

*Saša Radojčić*

## PANONSKE ETIDE

\*\*\*

To su neke drugačije lađe,  
Sa jedrima istkanim od zaborava –  
I drugačije su plovidbe,  
Po morima zapenjenim nadom –  
Iz kojih rastu ostrvlja,  
Obećanja, jezici.

\*\*\*

Sve duže senke  
Kako se popodne duži  
Žure da sretnu se i stope  
Sa unutrašnjom senkom noći.  
Leto je, i gust miris lipa,  
Čaj vazdušni, prosut  
Ponovo nad gradom,  
Još jednom dočekah u samoći.  
Još jednom u samoći  
Otkinuh parče večnog leta.  
Žaloban vek prođe:  
U tri-četiri ljubavi  
Čitav život mi stao.

\*\*\*

Nebeske šajke čekaju, spremne  
Da preplove s kraja na kraj vek.  
U potpalublju, nezbunjeno vrevom,  
Dete sriče svoj posed, još ne znajući:  
Nikad se ne vraćamo  
Jer nikud ne idemo,  
Pa da nam reč „povratak”  
Znači opet, tu sam, u prvini.  
Jer ni prvine nema,

## GLASOVI

Jer smo u raskoraku,  
Jer smo u procepu. Reč  
„Povratak” možda razume majka,  
Evo me u iskušenju da kažem.

\*\*\*

Samoća je uvek unutra.  
Učim da govorim reči,  
Rečenice. Učim ih naglas,  
Iznenaden. Čudim se  
Svome glasu, tako dugo  
Bio sam odvojen,  
Tako duboko.

